

SBORNÍK

JEDNOTY STARÝCH ČESKÝCH RODŮ V PRAZE

Rodopis - Historie - Heraldika.

Vychází 1/4letně. — Majitel, nakladatel a vydavatel spolek: Jednota Starých českých rodů v Praze. — Rediguje Dr. Vincenc Matina. — Redakce a administrace Praha II., Jircháře 10. Telefon 438-76. — Odpovědný redaktor Dr. Jan Rejsa. — Předplatné: ročně Kč 12.—

Příspěvek členský: Kč 36.—, za správní rok. — Zápisné Kč 3.— pro nové členy. Užívání novin. známek povoleno výn. řed. pošt ze 7. června 1933 č. 142829/VII-1933.

ANTONÍN PETR ŠLECHTA

nestor českého rodopisu, zakládající čestný člen naší Jednoty, člen Jednoty rodopisné, činný člen Společnosti Nár. musea v Praze, zemřel dne 20. května t. r. a pochován 23. května na Olšanském hřbitově v Praze, kamž na této poslední cestě doprovodila jej vděčná naše Jednota s předsedou v čele, kterýž rozloučil se u hrobu se zesnulým za Jednotu a poděkoval mu za jeho zásluhy na poli rodopisu, neboť věnoval zesnulý celý svůj život, plný utrpení, oboru tomuto a ještě v době nemoci pracoval články svoje pro Sborník Jednoty naší. A. P. Šlechta narodil se v Turnově 11. července 1864. Jeho otcem byl JUDr. Ant. V. Šlechta, starosta města Turnova a poslanec na zemském sněmu českém. Vystudovav práva, vstoupil mladý Šlechta do státních služeb politických. Záhy počal se obíratí pracemi rodopisnými. V roce 1884 uveřejnil v ročence heraldické společnosti „Adler“ ve Vídni obšírnou studii o nejstarších českých rodinách šlechtických. Přispěl též do onoho dílu Siebmacherova Wappenbuchu, jehož redakci pověřen byl

hrabě Meraviglia Crivelli a kde jedná se o české šlechtě. Jeho studie o vývoji české šlechty v Oesterreichisch-Ungarische Revue v letech 1890—91 vyvolaly veřejný zájem. Pražský místopředseda hrabě František Thun svěřil mu vydávání nadačních listin veškerých studijních stipendií. Po ukončení této práce v r. 1894 vyžádal si jej již ministerský předseda hrabě Taaffe pro šlechtické a nadační oddělení ministerstva vnitra ve Vídni, kdež získal sobě Šlechta svými pracemi sice veliké vážnosti, znepráteliv si však pozdějšího ministerského předsedu Dr. Körbera, uvalil na sebe řadu procesů soudních, jichž obětí se také stal přes neúpornou snahu, aby čest svoji obhájil. Vystoupiv ze služeb státních věnoval se pouze pracím rodopisným a v době od 1. července 1905 do 30. listopadu 1906 byl též členem redakce vídeňského listu „Zeit“. V roce 1908 vydává své nejlepší dílo „Tradice starého rodu“, jež jest vlastně kronikou rodu Šlechtova, v níž odvozuje původ svůj od slavného českého humanisty Jana Šlechty ze Všehrd (1466—1525). Dílo toto uznáno i věhlasným rodopiscem německým vládním radou prof. Dr. Heydenreichem jako vzor pro práce rodopisné. V roce 1922 počal vydávati pod názvem „Z pravěku do novověku“ výsledky svých dlouholetých výzkumů o rodu Karlíků a Šlechtů. Koncem roku 1928 byl činným při založení Československé společnosti rodopisné a Jednoty potomků pobělohorských exulantů, stal se jejím členem i přispívatelem až do poslední chvíle, o ní referoval i do cizích listů a s ní tklivě se rozloučil dopisem v poslední chvíli svého nezkaleného vědomí. Jednota zachová vděčnost jeho čisté duši, a doufá, že najdou se povolání pracovníci, kteří jeho dílo ocení a křivdy učiněné napraví.

Dr. V. J. Matina.

NAŠIM ČLENŮM A ČTENÁŘŮM!

Již mnohokrát v našem jednání spolkovém bylo uváděno, že název jednoty potomků pobělohorských exulantů-pokutníků a přátel rodopisu v Praze jest pro veškeré členstvo jednoty příliš úzký, a proto podán byl panem Josefem Tamchynou na valné hromadě dne 11. ledna t. r. konané návrh na změnu jména jednoty v tom smyslu, aby ve jménu vyznačeno bylo, že jednota ve skutečnosti již od svého počátku sdružuje v sobě staré rody původu českého bez rozdílu náboženství i stavu. Návrh tento přikázán byl valnou hromadou k úplnému propracování nově zvolenému správnímu výboru. Výbor uváživ veškery možnosti, zvolil název: „*Jednota starých českých rodů v Praze*“ a předloživ toto svoje usnesení členské schůzi konané dne 15. února t. r., došel jednomyslného souhlasu. Usnesení toto oznámeno bylo dne 15. března t. r. Zemskému úřadu v Praze. Nově zvolené jméno jednoty odpovídá jednotnému rázu členstva, jenž není tříštěn ani růzností vyznání členů, ani jejich stavovským původem, neboť jednota v demokratické a ideové jednoduše zastupuje element rasově čistý, jenž právě v rodinách se starou rodovou tradicí třeba i úplně zchudlých, dokonale se udržel. Na příště ponese jak náš sborník, tak i veškery naše tiskopisy název: „*Jednota starých českých rodů v Praze*“.

V Praze v červnu 1933.

Výbor Jednoty starých českých rodů v Praze.

Dr. Josef Volf:

ČEŠTÍ EXULANTI V MATRIKÁCH PERENSKÝCH.

IV.

Huber Daniel, býv. farář v Táboře, 1636 v Perně. Viz Pescheck, Gegenref. II, 521. Jde tu as o *Dan. Hubria*, jemuž se narodila 23. XII. 1636 v Perně dcera *Eva*. Km.: Jan Kuk(u)la z Prahy, Anna, manž. Jiřího Weisbiera a Anna, manž. Sam. Schwarze z Tábora.

Hübsch (Hypš) Mat., z Nov. m. Pražsk. Zemř. mu 27. III. 1629 dítě; za hrob 33 gr.

Huberová stará, Anna, vdova z Prahy, babička dětí Vojtěcha ml. Kautského z Jenšteina. 4. VI. 1635 obviněna z kalvínství, viz

Nosidlo 78, Schmertosch 1902, str. 159, se domnívá, že to vdova po D. Adamovi Huberovi z Rysenbachu. Srv. Líva, 392.

Hula Jan, z Nov. m. Pražsk. 14. I. 1629 zemř. mu žena. Srv. Pescheck, Exul. 161.

Humpe Mat., tkadlec, oženil se 17. VI. 1627 s Barborou, dcerou po Janu Dittrichovi.

Chebdoavský z Felsova Jan, bývalý městský písař v Poděbradech, žil 1629 se ženou a dítětem v Perně. R. 1632 psal komisi: R. 1620 přepadli prý Poláci, Neapolitáni a císařští vojáci po bitvě na Bílé hoře Poděbrady v noci a mordovali muže a ženy, jak na ně trefili, plenili a drancovali domy. Jeho vysvlékli až do košile. V zámku sebrali mu peníze, klenoty a nejlepší svršky a odvezli svůj lup, napřed město zapálivše. 3 léta na to odešel pro náboženství ze země a zdržoval se po pět let ve vesnicích tu a tam se ženou a dětmi v úkrytu, až se r. 1628 obrátil do Perna, kde byl ještě r. 1636. R. 1640 odešel do Žitavy. Srv. Schmertosch 1902, str. 80.

Chlivenká z Ryzenska Ludmila, roz. „z Hrasného“, žila 1631 až 1632 v Perně s dorostlým synem a 2 dcerami, z nichž jedna pohřbena 17. X. 1634 na hřbitově svatomikulášském. Druhá žila s matkou v Perně ještě 1636; r. 1637 podepsala exulantskou prosbu. Syn její Hanuš Aleš sloužil ve vojsku saském. Srv. Schmertosch 1902, str. 80/81.

Chocholius Jan, Mag., duchovní u sv. Vojtěcha v Praze. 24. I. 1630 byl kmotrem synu Kelblovu (?), 7. VI. t. r. dceři Václava Nucelly z Prahy. 31. VIII. 1630 zemř. mu dítě; za hrob 34 gr.; 4. VII. pohř. mu dceruška; měla české kázání. R. 1631 se vrátil do Prahy a odsouzen r. 1634 k ztrátě veškerého jmění.

Chotěbořenus Jan Zikmund, býv. děkan v Litoměřicích, křtil 25. V. 1630 svého syna Benjamina Daniela. Kmotrem byl Jan Houska z Adlersperka. Teplý 1900, 94.

z Chýš a Špicberku Cába Jan st. vystupuje jako svědek při poslední vůli Ludm. Kalivodové r. 1629. Zemřel r. 1632; brzo po něm následoval jeho syn Jan Benjamin a choť jeho Anna. Srv. Doerr 1900, str. 4/5.

Igel Jan viz Ježek Jan.

Ichtritz z Ichtritz Jan, zemř. v Perně 30. IX. 1634. Schmer-tosch 1902, 105.

— Jiří, z Prahy, zemřel mu syn 12. II. 1638.

— Josef žil r. 1629 v Perně se ženou, 3 syny a 2 dcerami. V l. 1632/4 zemřelo mu tu několik dětí (30. VII. 1632, 2. VI. 1633 a j.). 24. I. 1630 se mu narodil syn Adam; kmotři: Kil. Promnitz, Jan Schlichtig a Markéta, vdova po M. Paustovi. R.

1636 žila v Perně ještě pí Marie Ichtritzová se 4 dětmi; r. 1640 žije jako vdova v Žandavě. Srv. Schmertosch 1902, 105.

Jakeš (Jackisch) Martin z Čech. Manž. jeho zemř. 15. VIII. 1632.

Jakeš Petr, zámečník z Litoměřic; zemř. mu 7. VIII. 1628 dítě v lozumentu pí. Šlivicové; za hrob 33 gr. 26. VI. 1629 se mu nar. dcera Marie; km. byli: Mat. Zukr z Litoměřic, Anna, manž. Jana Vindyše a Dorota, manž. Jana Paradiese. 14. VIII. 1632 zemř. mu žena; 15. VIII. 1632 Petr sám; za hrob nedáno nic.

Jakeš Václav, býv. duchovní ve Vchynicích, zemřel 23. VIII. 1629. Srv. Pescheck, Exul. 37 a týž, Gegenref. II, 525.

Jakeš Vít., býv. duch. v Praze. 10. VIII. 1632 zemř. mu žena, 2. IX. t. r. dceruška; za hrob nedáno nic. V Perně vyšla jeho Obrana kalicha svatého; přispěli do ní jeho přátelé básněmi: Bartolom. Martinides, Jan Černý z Libé Hory, Sig. Joachimi Trebenicenus, M. Jiří Colsinius, Jan Marxius Horažďovský, Jan Kochan z Prachova ze Strakonice a M. Jan Sictor Rokycanský. Srv. Liva 375.

Jakešová (Jacksova) Markéta, paní, kmotra synu Mich. Kelbla 27. I. 1630.

Jan, z Mergentálu v Čechách, zemř. 2. VII. 1632.

Janda z Čechtice Mat., duchovní u sv. Mikuláše v Praze, od r. 1624 v Perně. 15. XII. 1629 pohřben mu syn Karel Matyáš; zemřel 9. X. 1632, pohř. 11. X. Srv. Pescheck, Exul 37, a týž, Gegenref. II, 525.

Jankovský z Janíkova, Jan, přísežný poddaný v Perně, žádal 18. X. 1698 o pas do Čech na své statky na Litoměřicku. Srv. Schmertosch 1902, str. 105.

z Javorníku Eliáš Roz. ml., syn odsouzeného novoměstského měšťana Eliáše Roz. st., radního, uprchl do Perna a odtud později do Budyšína se svou manželkou Dorotou, roz. Pešonovskou z Hohenberku. Viz Peška, Pam. Arch. IX, 942.

Jelínek Jan, býv. radní St. m. Pr., jemuž dána 12. III. 1628 poslední lhůta do 2. IV., buď přestoupit ke katolicismu nebo odejít ze země. Dcera jeho Kateřina provdala se za pastora Sam. Martinia z Dražova. Podrobnosti o rodině viz Schröter, Exulantenhistorie, str. 288. Srv. Liva str. 375.

Jelínek Ondřej, měšťan z Brandýsa. Dcera pozůstalá Lidmila Kateřina provdala se 25. IV. 1632 za vdovce Jana Kalpu.

Jelínková Anna, z Brandýsa, pohř. 13. VIII. Za hrob nedáno nic. V matrice je zapsána pod jménem: Hirschin, v kostelních účtech: Hirschin oder Gelinkowa.

Jeremiáš Jakub, zahradník z Nov. m. Pr., zemř. 27. III. 1629; za hrob 1 k. 4 gr. Pescheck, Exul. 161.

Ježovský (Gessophsky, Gersophsky) Jakub; pohř. mu 13. XI. 1636 dítě.

Jestřibický z Rýzenberka, Karel, podepsal 1637 prosbu exulantů; r. 1640 žil v Žitavě, kde 1647 zemřel.

Jestřibický z Rýzenberka, Vilém, žil v l. 1632—35 s manželkou a 2 sestrami v Perně.

Ješetický Jan, žil s manželkou Kateřinou v Perně, odkud se r. 1631 vrátili do Prahy, kde zemřel. Manželka zůstala v Praze. Viz Peška, Pan. Arch. IX, 938.

Ježek Jan, z Litoměřic. Podle účtů kostelních z l. 1629/30 zapláceno za jeho hrob 1 k. 4 gr. Srv. Igel.

Jindřich Hanuš, rytíř, 13./XI. 1633 kmotrem synu Petra Kelbla, viz Teplý 1900, str. 96.

Jirsíková Anna, z Prahy; 22. X. 1633 pohřb. jí dítě.

Jiskra Kulhavý, Jan, někdy měšténin litoměřický, zemř. 15. IV. 1628, viz Nosidlo 39, 41. Podle Nosidla byl to člověk v stavu svém pokojný a pobožný, jehož tělo „pro zlost německou“, nemělo být pochováno na řádném hřbitově. Dvě měšťanky litoměřické, Veruna Vitisová a Dorota Šimečková udaly naň totiž, že byl kalvinem a proto mu odepřen křesťanský pohřeb. Superintendent se vymlouval na konsistoř, že nemůže Jiskru řádně pohřbiti. „Když potom čtyřmi dukáty cukr mu pozlatili“, povolil netoliko pohřeb z českého kostela sv. Mikuláše, ale i kázání měl 20. IV. 1628, ve kterém jej velice chválil.

Joachimí (Jáchymův) Zikmund, z Třebenic, vystěhovalec v Perně. 1631. Napsal lat. báseň do Jakšovy Obrany kal. svat. a do pohřební vzpomínky na M. Troila Hagiochorána 1631.

Jahn, snad Daniel, jenž se r. 1631 vrátil do Prahy a proto byl r. 1634 znovu souzen. Srv. Pescheck, Exul. 161.

Jahnová Anna, ze St. m. Pr., zemř. 5. I. 1630; za hrob nedáno nic.

Jahnová Jana (Die alte Hans Jahnin) zemř. 12. IX. 1631.

Jahnová Kateřina, odešla do Perna. Byla vdova po Martinu Janovi, měšť. a spoluradním na Nov. m. Pr. Dcera její Dorota byla provdána za Kašpara Beka. Zemř. 23. I. 1633.

Jonáš Daniel z Čech, kmotrem 23. XII. 1632 synu Dan. Reissnera.

Jošt Mikuláš. Vdova Dorota odešla bez povolení a odvedla zletilou dceru Ludmilu a nezletilého syna Václava Jošta; žila v Perně a r. 1631 se na čas vrátila do Prahy, Peška, Pam. Arch. IX, 938.

Kalecký Mikuláš; pohř. mu 25. III. 1632 dítě.

Kalina Jan, měšťan St. m. Pr., oženil se s Lidunkou Kateřinou Bělinkovou, dcerou měšť. brandýsského v Čechách 25. IV. 1632. Viz Teplý 1900, str. 96/7.

Kalivodová Lidmila, manž. Daniela Kalivody st., měšť. Nov. m. Pr., odkazuje 26. V. (5. VI.) 1632 část svého jmění Mat. Švíkovi z Lukonos.

Kalous (Calauße) Jan, kmotrem 17. III. 1630 dceři Tom. Hirsche z Prahy. Manželka Dorota Kalaška z Častolovic kmotrou dceři Dan. Moellera 8. II. 1632. Po úmrtí muže provdala se za Václava Žateckého, písaře Nov. m. Pr. R. 1636 žila s bratrem a dítětem v Perně; 1651 v Drážďanech; zemř. v Lipsku 1681. Osudy viz Schmertosch 1902, 106. Srv. Líva 393.

Kalpa Jan, z Prahy. Žena jeho zemř. 10. XII. 1629. Oženil se po druhé 25. IV. 1632 s Lidm. Kateřinou, dcerou po Ondř. Jelínkovi z Brandýsa.

Kamarik u Peschka, Exul. 161. Snad je to *Kamaryt* z Rovin Jan, měšť. Nov. m. Pr.

Kamejk z Pokratic Václav Heník. Pozbyv konfiskací statku v Pokraticích na Lit. odešel r. 1642 ze země, zanechav u Litoměřic některé grunty. Zemř. v Perně 1630. Po jeho smrti navrátila se jeho dcera Kateřina, provdaná *Nezbedová* a přijala katol. náboženství.

Kamejtský ze Lstiboře Jan Jiří, kmotrem synovi Václ. Nisselia 24. IV. 1627. Zemř. mu 1. XII. 1628 nekrtěné děcko; kmotrem 6. VI. 1629 dceři Jana Stabenhagena. R. 1632 psal komisi: Před 12 lety že byly za jeho nezletilosti statky jeho konfiskovány a vypleněny. Jeho poručníci prý je jen s největším úsilím opět pro něho vyzískali; velikými kontribucemi byly zničeny. Pro své luterské náboženství byl vyhnán do exilu. Aby jen něco měl k živobytí, musel prodati statky za babku. Žil v Perně v domácnosti s 11 osobami. Kmotrem byl 29. IX. 1627 dceři Jana Funka z Litoměřic; 8. VII. 1630 synu Šimona Schmidta; 6. II. 1631 synu Jiřího Muziky; 6. II. 1632 synu Štěpána Kuče; pohřbena mu služka 21. VIII. 1632; pomáhal mu „v jeho velikých nedostacích a v nouzi, kterou v této pohostinnosti snášel“ penězi Heřman hr. Černín, viz. Frant. Tischer, Heřman hr. Černín z Chudenic, 1903, str. 95. Srv. Schmertosch, 1902, str. 107; Holinová, Čas. M. M. 1909, 145.

Kamejtský rytíř ze Lstiboře, Jan Štěpán. Je v Perně 20. VII. 1632. Teplý 1900, str. 95 se domnívá, že je to bratr Jana Jiřího.

— Jiří. Žil v Perně od r. 1629. R. 1631 bylo v jeho domácnosti vedle ženy a dvou dětí ještě 9 osob. V červnu 1632 psal

komisi o svých poměrech; prý je v bídném položení, neboť žije již 7 let v exilu. Co si z Čech přinesl, to již dávno se ženou a dětmi utratil. Při vpádu Sasů do Čech vrátil se sice také do Čech a zmocnil se s povolením kurfirstovým svého statku, který byl však úplně zpustošen. Proto se vrátil do Saska bez jakéhokoli zisku. Neví, z čeho má žít. R. 1639 přišel při vpádu Švédů i o to málo, co ještě měl. Utekl tehdy se ženou i dětmi do Žandavy. R. 1641 prosil v Drážďanech o pas do Čech, aby se tu mohl postarati o prodej svého panství a aby tu vymáhal dluhy. R. 1656 přimlouval se za něj kurfirst saský u císaře, aby se mu dostalo dědictví, které na něj po úmrtí jeho bratra Václava spadlo. Zemřel 1676 v Perně. Manželka jeho byla Eliška, roz. z Mateřova. Kmotrem byl 8. V. 1630 Mat. Grotzmiovi ze Žalan; 11. VIII. 1630 M. Strádalovi z Lobes; 17. X. 1631 dceři Jana Berky; 13. XI. 1933 synu Petra Kelbla, zároveň s chotí. 10. VI. 1660 vydal bývalému svému poddanému Valt. Holému z Kamýk vysvědčení o poctivém zrození jeho syna Havla; zní:

Ich *Georg Kameytsky von Elstiborsch*, ietzo zu Pirn in Meissen, Uhrkunde und bekenne hiemit: Demnach der Ehrsame *Valtin Hohley*, weyland Einwohner zu Kameyk bey Leutmeritz in Böhmen, mein gewesener Unterthener, ietzt allhier auch wohnhaftig, mir zu erkennen geben, wie Er nunmehr bey zunehmenden Alter und Ohnvermögen, seinem Sohne *Gallen* mehrers nicht denn einen Ehrlichen Nahmen hinterzulassen gedächte, Mit fleissiger Bitt, weil ich als gewesener Erb Herr um sein Verhalten und des Sohnes ehrliche Herkunft gute Wissenschaft hätte, Ihm zu künftigen Bedürfniss, glaubwürdige Kundschaft dessen zu ertheilen.

Wann mir dann wohl bewust, dass dieser mein gewesener Unterthener *Valtin Hohley* mit *Mariana*, seinem ietzt noch lebenden Weibe, Anno 1619 sich ehrlich verlobet und zu Leutmeritz Ehelichen copulieren lassen, Hernachmahle Anno 1623 mitt Ihr aus einem reinen Ehe Bette obdedachten Sohn *Gallen* gezeuget und gebohren. Denselben auch, als um des reinen Evangelii willen, Er gleich andern sein Haab und Vermögen verlassen und mit dem Rücken ansehen müssen, aus dem Vaterlande und an diesen Ort ins bittere Exilium mittgebracht, und nicht weniger wie dort, so hier sich ehrlich und redlich in der Zeit verhalten. Als habe ich seinem billigen Suchen nicht abschlagen, sondern vielmehr zu Beförderung seines Ehrlichen Nahmens und Zeitlicher Wohlfart, Dieses also Offentlich und in Wahrheit (wie es sich dann bey meinen Adelichen Worten und Trewe anders nicht verhält) aussagen und bezeugen wollen,

Dannenhero an alle und Jede, mein nach Standes Gebühr dienst : und freundliches Bitten gelanget, Sie wollen nicht allein diesem festen Glauben geben, sondern mehrgedachten Gallen Hohley auch als einen Exulanten allen guten Willen erzeigen und seiner Ehe : und Ehrlichen Geburth, auch dieser meinen wahren Kundschafft fruchbahrlich geniessen lassen. Solches kegen (!) einem jeden Standes Gebühr nach zu verschulden, bin ich jederzeit willig. Uhrkundlich hab ich Dieses mitt meinem angebohrnen Adelichen Siegel bedrucket und eigenhändig unterschrieben.

So geschehen Pirn in Meissen, den 10. Juny Anno Christi 1660.

Pečet.

Georg Kameytsky v. Elstiborsch
m. p.

RODOPISNÉ ROZHLEDY.

Dne 5. května zemřel v Berlíně potomek staré české rodiny exulantské Dr. Stephan Kekule ze Stradonic v 70. roce věku svého. Zemřelý byl vynikajícím rodopiscem. Všeobecně užívané číslování tabulek předků pochází od něho. Vedle dvou velkých svazků, v nichž uložil svoje práce rodopisné a státnické, vydával od r. 1898 až 1904 Ahnentafel-Atlas.

V *Časopise čsl. rodopisné společnosti v Praze, roč. 5, č. 1* přináší dr. A. Markus práci o původu a životě Jana Helblinga z Hirzenfeldu (1789 až 1865), jenž před sto léty na universitě pražské přednášel o heraldice a genealogii, dále z němčiny přeložený článek dra St. Kekule ze Stradonic : Jan Kekule ze Stradonic v tureckém zajetí. PhDr. A. L. Krejčík ve velmi vítaném a obsírném výpočtu „Z bibliografie literárních pomůcek rodopisných“ uvádí : I. Základní díla o rodopisu, II. Časopisy rodopisné, III. Rodopis občanských rodin, IV. Rodopis šlechtických rodin, V. Spisy o metodě rodopisné, VI. Bibliografie, VII. Společnosti rodopisné, sjezdy, kongresy, VIII. Archivnictví, IX. Almanachy, kalendáře, schematismy, X. Životopisy, XI. Slovníky historické, naučné, encyklopedie, XII. Diplomatica, XIII. Glossaria, XIV. Heraldika, XV. Chronologie, XVI. Onomatologie, XVII. Paleografie, XVIII. Sfragistika. Poučný článek napsali autoři dr. A. Markus a J. Pilnáček : Znamení a znaky nešlechticů, z něhož vysvítá, jak často podobné značky mohou sváděti k mylným domněnkám. Ve svém článku „Rodopis a fotografování“ radí dr. Ignác Horníček všem rodopiscům, aby odložili péro a inkoust a aby archivalie fotografovali.

Fr. Froněk: Faráři ve Zbečně a jejich desátky. Vydal sám autor v Praze v Dejvicích, Sadová 542 jako samostatné dílko, v němž popisuje historii kostela i farářů ve Zbečně a uvádí data počínaje rokem 1330 až na naše doby.

Věstník děkanství pardubického. Pro rodopisce zajisté důležitý pokrok učinilo děkanství v Pardubicích, jež vydává již druhým rokem každý měsíc věstník za odpovědného redaktorství prof. Jiřího Jizby, v němž uvádí pravidelně církevní sňatky, křty dítek a úmrtí.

Dne 17. května otevřena byla slavnostně budova pro Český zemský archiv, při čemž ředitel zem. archivu dr. Jan Bedřich Novák promluvil

vysoce zajímavou řeč o dějinách archivnictví, Budova, postavená podle plánů vl. rady arch. Weingärtnera v Dejvicích za býv. kadetní školou, patří k nejmodernějším a nejdokonalejším toho druhu v Evropě.

Sudetendeutsche Familienforschung, red. dr. Anton Dietl a dr. Franz Josef Umlauft, 5. ročník, 1932-33, 3. sešit. Dr. Fritz Netolitzky: Rekonstruování předkové. — Franz Queisser: Nalezenci. — Julius Röder: Nepovšimnuté prameny rodopisné. — Dr. Heinrich Meckl: Latina v kostelních matrikách. — Dr. J. Endt: Charakteristická jména v městysi Brünnel u Kaplice v jižních Čechách 1718—1850. — Dr. Gustav Treixler: Starokraslická jména rodin. — Gisela Blaha: Zprávy o Němcích ze zemí sudetských v oddávacích matrikách pruskoslezského krajského města Reichenbachu. — Dr. Ludwig Halla: Jihlavští novoměšťané 1586—1649. — Hans Iternitschka: Jména Friesetálská z nejstarších knih pozem. 1580 až 1750. — Franz. J. Langer: Seznam usedlých rodin v 17. a 18. stol. v Krumperkách na Moravě. — Dr. Karl Gaube: Má rubrika o významu jména jako posud býti dále vedena nebo zanechána? — Dr. Gustav Johann Rössler: Výpis vlastních předků v tabulce. — Julius Röder: Eduard Maria Reich. Krátký nástin života s tabulkou předků.

Nejen pro rodopisce, ale i pro příslušné úřady naše zajisté poučnou zprávu uveřejňuje v *Mitteilungen des Roland Dresden* v č. 7-9 1932 dr. Kell ve článku Farní úřady a rodopis, kde klade důraz na to, aby faráři podporovali snahy rodopisné, což Ev. Lut. zemská konsistoř v Drážďanech dokonce úředně farářům nařizuje generálním nařízením č. 609 z 23. června 1932. Církevní věstník pak z 11. listopadu 1922 oznamuje, že není třeba zvláštního povolení k zaslání matričních knih na hlavní státní archiv, městské archivy v Drážďanech a Lipsku nebo na Saskou společnost pro rodopis, kde mohou pak zájemci do knih nahlížeti za účelem rodopisného studia. — Důkaz, jak v sousedním Německu pochopili význam rodopisu!

Zajímavý doklad, že možno i v jiných vědeckých spisech než historických nalézt zprávy o našich exulantech podává nám případ, jež k publikování zaslal nám spolupracovník Der Sudetendeutschen Familienforschung dr. Fritz Netolitzky.

Kryštof Göbel, český vyhnanec. (Výňatek z římské císařské Akademie přírodopytců vybraných pojednání devátý a desátý díl, Norimberk 1761. S. 229. Tato pojednání jsou německým vydáním spisu „Ephemerides seu observationes medico-physicae Acad. caes. Leopold. Carol. Nat. curios. Norimberg“, které po stu letech bylo uspořádáno. CLXXI. Pozorování L. Christiana Friedricha Garmanna o devadesátiletém starci, který dostával zuby. Kryštof Göbel, vyhnanec český, který se od Münsterského míru zdržoval v Německu a dobrý život vedl, byl tak dobré povahy tělesné, že ještě v devadesátém roce svoje služby jako nádeník mohl pořízovati. V 93. roce oslepl a v 94. roce, ačkoliv před tím již všech zubů pozbyl, dostal prudké, čtyři neděle trvající, bolesti v dolní čelisti, po nichž objevil se nový zub, který byl tak velký, jako vyrostlý zub u dospělého člověka. Tento zub mu však při jídle překážel, až jej jazyk vyvrátil. Nato opustily jej bolesti a on mohl dobře jísti a píti, až 23. března 1679 zemřel (z Kamenice Saské do Vratislavi v měsíci listopadu 1679.)

Iméno toto skutečně nalézáme v Bílkových Dějinách konfiskací v Čechách na str. 1087, kde se praví, že odešla z Chomutova vdova Regina Göbelová zanechavši svůj dům, jak na komoru českou 10. listopadu 1928 zprávu podává cis. hejtman v Chomutově Augustin Schmied ze Schmiedenbachu.

Dr. Matina.

HLÍDKA HERALDICKÁ.

1. *Albinský z Alvinze*. Rod tento byl dosud v české genealogii a heraldice neznámý. Podle náhrobního kamene Johanny, dcery Petra Albinského z Alvinze, z r. 1608 ve zdi kostela sv. Martina v Praze, z krásně zachovaným kamenickým znakem, náležel k Benešovicům, neboť má ve štítě (pravděpodobně červeném) i nad korunovaným helmem zavínutou střelu (odřívous). Také rúžice nad stoupajícím měsícem na prsou rubáše jest zajímavá. — Jiří Albinski von Alvinz (alias Albinský z Aloinzu), c. k. podplukovník v Olomouci, povýšený na šlechtice dne 25. IX. 1857 (PE 23), nemá ovšem s touto rodinou nic společného.

2. z *Ammann*. Karneolová deštička obdél. s ubrouš. rohy z peč. prstenu (v majetku aut.) s násl. erbem: Pošíkem dělený štít, napřed černý, vzadu zlatý, přes něj stříbrný jednorozec k skoku do prava se hotovící. Nad helmem s knížecí korunou sedící stříbrný chrt do prava s červeným, zlatě lemovaným obojkem s kroužkem; dole na štítě zavěšen křížek maltánský. — Starý Siebmacher V 223 udává ještě pokryvadla černožlatá, která na tomto pečetidle schází.

3. z *Andl*. Ve sbírce p. Jindřicha Wolffa v Unhošti nalézá se celé mozažné pečetidlo, 4½ cm vys., držadlo čtyřboké. Štít dělený, v hořejším zlatém poli z dělicí čáry rostoucí kozoroh do prava, dolejší pole třemi čarami pošikem dělené se střídavě zlatou a černou barvou. Nad korunovaným helmem týž rostoucí kozoroh. Po stranách klenotu: Joh. v. — Andl (SA 35 ad 19, KB). — Rodina tato jest znakem odlišná od Andlů z Neckersberga (alias Neklsberg), pov. na šlechtice 25. IV. 1807, erb má však společné prvky se starou rodinou von Andlern-Witten (PE 41-2).

4. *Anthoni z Adlersfeldu*. Na titulní mědirytině (ryté podle V. Reintera Birckhartem) promoční práce studujícího metafysiky, etiky a historie na praž. univ. Františka Václava Antoniho z Adlersfeldu: *Periodus historica ab Octaviano Augusto, usque ad Diocletianum et Maximianum, trium seculorum cursu conflata, etc.* (Praha 1736) nalézá se tento erb: Štít vodorovně dělený, v hořejší stříbrné polovici černá do prava hledící orlice, v dolní červené polovici lemovaný pás pokosem, na němž čtyřplátová rúžice (pás i rúžice bez tinktur). Nad korun. otevř. helmem mezi 2 rohy s náhubkem táž orlice, iako ve štítě. — SH 360 a PE tvrdí, že pruh jest zlatý a rúžice červená, KH nezná.

5. *Bramhauzští* (SH 376-7 *Brambouszký z Rozšteina*) měli týž znak, jako Alsterlové z Rosenthalu, od nichž lišili se pouze štívní čarou uprostřed (a tedy i tinkturami) a snad i klenotem, který na náhrobku Alžběty, dcery Buryana Bramhauzského, sekretáře domu rožmberského, a jeho manželky Markéty v Třeboni není (krokev hrotem vzhůru postavená, provázená nahoře 2 a dole 1 rúžící pětiplátovou). Poněvadž zmíněný náhrobek jest datován 10. IV. 1606, iest Sedláčkovo tvrzení (prý podle reg. královských), že Bramhauzský ohrdžel erb 1. 1613, chybné. Také z jeho popisu (o rúžích tvrdí, že jsou šestiplátové, o první, že se nachází na krokvi), jen odborník si může vykonstruovati krokev. Tinkтуры a klenot s přikryvadly (k nimž dosud postrádáme doklad), přijímáme prozatím, ač opravené, bona fide: V první polovině červené hořejší rúžice, polovina krokvě a polovina spodní rúžice bílé, druhá polovina v střídavých barvách; kolčí helm s přikryvadly bíločervenými, koruna zlatá, z níž vynikají 2 otevřená křídla zdobená pokosem a pošikem pásem s rúžící opačných barev nežli ve štítě, mezi nimiž půl vztyčeného zlatého lva s rozloženými nohama a vyplazeným jazykem do prava. KH nezná.

6. *Herbst*. Gottfried Antonius Herbst, prelát hlav. kostela sv. Víta na hradě praž., pečetí jako jeden z nejvyšších berničních ddo hrad pražs. 31. I. 1711 na kvitanci, že panství Falknov zaplatilo na zemské berni 162 zl. 12 kr. (maj. p. Mosra) následujícím znakem: Štít zdobený nahoře vpravo mitrou a vlevo rukojetí biskupské berly, má kosmý pruh provázený nahoře i dole šesticípou hvězdou, na němž pokosem hlavou vzhůru položený štír s ocasem do leva zahnutým, za nímž rovněž šesticípá hvězda. Nad helmem s dvojbarevnou točenicí této hroty se dotýkající tři šípy, první pokosem, druhý svislý a třetí pošikem. — KH 114 uvádí, neznaje tento rod, že prý štíra ve znaku má u nás jediné Jordán z Klauzenburka.

7. *Černohorský*. Na náhrobku Václava Černohorského († v sobotu po sv. Alžbětě 1562) ve zbořeně již kapli Betlemské v Praze, jehož náčrt jest reprodukován PA 1924/25, str. 251, obr. 127 c, jest následující znak bez tinktur: Na spodu štítu velké, jako šupinaté trojvrší, nad korunovaným otevřeným helmem rohy s náhubkem (viz také Sch P 191 č. 10). — KH nezná, SH 390 uvádí erb Černohorských z Hořiměřic s podobnými základními prvky.

8. z *Patruban*. Na listině (v maj. aut.) označené No 3 s nadpisem: Subscriptions-Liste für die musikalisch-declamatorische Academie welche zum Besten hilfsbedürftiger Legionäre der medicinischen Cohorte am 18. Juni 1848 im Saale der Sophieninsel gegeben wird, na kterou složil pouze arcivévoda Karel Ferdinand za 2 lístky 15 zl. a která jest s podpisu MDr. Kondrad a Patruban Tribun, nalézá se při posledním v červ. pečetním vosku následující pečet: V modrém štítě stříbrný pruh pokosem a na něm tři za sebou vzhůru do prava letící ptáci. Nad ním 4 koule (1:2:1), pod ním na půdě do prava stojící čáp, držící v pravé pozdvižené noze kouli, v zohanu pak za ostří uprostřed svislý meč s rukojetí vzhůru. Nad korunovaným helmem 2 otevřená křídla, každé s 2 koulemi pod sebou. — R. 1848 byl Dr. mediciny a chirurgie Karel von Patruban profesorem vyšší anatomie a fysiologie medicínské fakulty v Praze.

9. *Perlenec z Perlbachu*. Pražská rodina 17. a 18. stol. neznámého původu. — Nathanyel František Perlenec z Perlbachu, prymas král. N. M. P. a nejvyšší vachtmistr nad compagniemi městskými, 1695 i jeden ze čtyř nejvyšších berničních, pečetí na kvitanci popsané sub 10 (Pfaltz z Ostrvc) následovně: Dělený štít, v hoření polovině (červené) do prava krácející dvouocasý lev (stříbrný), držící v pozdvižené pravé přední tlapě kouli; v dolní polovině pravděpodobně spodní lastura perlorodky s perlou (u paty). Nad nekorunovanou přílbou 2 otevřená křídla (černá), mezi nimi na přílbě stojící čáp do prava, držící v pozdvižené noze za hoření kroužek kotvičku v poloze svislé. — KH 281 má popis úplně nemožný, SH 565 chybný, OSN rod tento nezná. — (Viz tab. č. 1.)

10. *Pfaltz z Ostryc*. Rodina u nás od 2. pol. XVII. stol se vyskytující. — Krystián Augustýn Pfaltz de Ostriz, svatého písma doktor, archidiakon a prelát hlav. kostela sv. Víta na hradě pražském a scholasticus sv. Petra v Buděšíně, pečetí jako jeden ze čtyř nejvyšších berničních (sněm král. čes. 21. V. 1694) ddo hrad pražský 10. I. 1695 na kvitanci, že město Louny zapravilo na udržování lidu válečného 240 zl. 24 kr. ½ d. (maj. p. Mosra). Znak se úplně odchyluje od KH 310 a i SH 567 má podle Jakub. sbírky chybný popis. — Štít zdobený nahoře vpravo mitrou a vlevo rukojetí biskupské berly, má kosmý pruh (modrý), provázený nahoře Božím okem v trojúhelníku (v bílém poli) a dole šesticípou hvězdou (zlatou v černém poli); z nekorunovaného helmu vyniká vpravo v lokti mírně prohnuté ozbrojené rámě s mečem v hrsti do prava a

TAB. I.

1

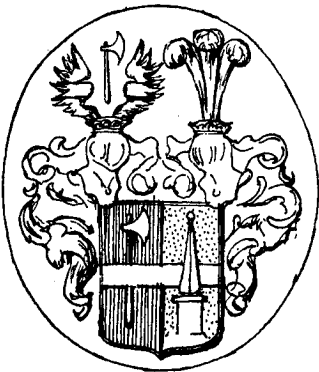

2

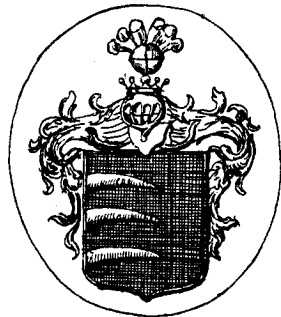

1575

3

4

5

KRESLIL V. JANOVSÝ

vlevo otevřené křídlo (barvami třikrát napříč rozdělené, modré, černé a žluté) do prava, zdobené šesticípou hvězdou (zlatou v modrém poli). Tinktura (v závorce) podle Jakub. — Viz tab. I, č. 2.

11. z *Putzlacher*. V knížce Ant. Dolenského: Sběrka knižních značek (vyd. 1923 Rud. Březina), reprodukováno jest pod čís. 47 s chybným označením „Ex libris bibliothecae F. Zlacheriana“ alegorické ex libris, nahoře s heslem „Dulci iuvat inducere labori“, dole se znakem, jehož opis však zní: „Ex bibliotheca Putzlacheriana“. V první polovině rozpoltněného štítu orlí křídlo do prava, v druhé polovině vzpřímený jedno-rožec do prava. Nad korunovaným helmem tytéž figury vedle sebe. — Ex libris náleží c. k. jub. krajskému hejtmanovi a místodrž. radovi Tomáši von Putzlacherovi, bydlícímu zprvu v Praze II. (Spál. ul.), později v Plzni, který se oženil s 15. IV. 1803 v Innsbrucku rozenou a 21. IX. 1858 v Teplicích-Šanově zesnulou (Marií Magdalénou) Barborou, dcerou c. k. generálního majora Camuzzi v Linci a jeho choti Františky roz. Starawasnig (z Freiburga v Breisgau). Syn jeho Gustav, hejtman c. k. pluku tyrolských cís. myslivců, oženil se s Viktorinou roz. von Tonsari z Modeny a padl 24. VI. 1859 u Solferina (MA III 1895, 381 a 397).

12. z *Herites*. Probošt metropolit. kostela u sv. Víta a děkan u Všech Svatých v Praze. Václav Vojtěch Herites (* 15. IV. 1734, † 12. II. 1822) obdržel 20. V. 1783 říšské šlechtictví s českým inkolátem a 23. III. 1797 říšský stav rytířský, 21. V. 1805 povýšen pak do říšského a dědič. zemí stavu panského současně se syny své sestry Janem a Antonínem (jimž již dříve povolena změna jména Matzner na „z Heritesů“). Železná pečtidlo v maj. aut. (druhé bez kletotu zakoupilo Městské museum v Praze). Štípený štít s vodorovným stříbrným břevnem; v přední polovině červené za břevnem stříbrná sekerka s ostrím doleva na dlouhé (podle M. C. zlaté) násadě, v zadní polovině zlaté před břevnem stříbrný empírový pomníček, nahoře s pyramidou zakončenou koulí. Dva korunov. helmy; nad prvním mezi 2 otevř. křídly s břevnem sekerka ve štítě popsaná, nad druhými tři pštrosí péra. SH a KH nezná, MC 64 a tab. 43, č. 10 neúplně a chybně. — Viz tab. I, č. 4.

13. *Mikovec z Minkvic*. Želez. pečtidlo v majetku aut. Štít černý s 3 stříbrnými vlčími zuby nad sebou, vynikajícími z pravé strany štítu. Nad korunov. otevř. helmem rozčtvrcený kotouč (1. a 4. polé bílé, 2. a 3. červené), zdobený nahoře 6 pštrosími péry (střídavě černé a stříbrné). Srovnej SH 533 (chybně „Minkvicové“), KH 327. — Viz tab. I, č. 5.

14. *Tamchyna z Doubravice*. Erb s náhrobku pany Doroty Tamchynky z Doubravice z r. 1575 na kostele sv. Pavla v Rychnově n. Kněžnou. Poloviční jelen ve skoku doleva (KH 328 zlatý v modrém poli). Nad helmem s točenicí (?) týž jelen rostoucí. Náhrobek tento jest zajímavý tím, že z točenice (nebo helmy) po stranách kletotu vynikající zatočené šňůry s třapcem shledali jsme prozatím pouze ještě na aliančních znacích Pavla Severýna z Kapí Hory a jeho manželky (v bibli z r. 1537). — Viz tab. I, č. 3.

Zkratky: KH Vojtěch Král z Dobré Vody, Heraldika; PA Památky archeologické; SA Sběratelský archiv; SH August Sedláček, Ceskomoravská heraldika II. Část zvláštní 1925; SchP Schaller, Beschreibung der Residenzstadt Prag III; RE Rybička, Erbovní rodiny hradecké; PE Procházka, Rodopisná encyklopedie Československa A; MC Rudolf Johann Graf Meraviglia-Crivelli, Der böhmische Adel 1885; KB H. v. Kadich-C. Blažek, Der mährische Adel; OSN Ottův Slovník naučný; MA Monatsblatt der kais. kön. heraldischen Gesellschaft „Adler“.

Podávajíc zprávu, že Klub heraldický se rozešel a že část jeho vstoupila do heraldické sekce při společnosti rodopisné, upozorňujeme své čtenáře, že rubriku tuto bude v našem sborníku řídit nadále p. redaktor L. Matásek.

ZASLANÉ PUBLIKACE:

Spisy filosofické fakulty Masarykovy university v Brně, vyd. redakcí Jul. Glücklicha, Arne Nováka a Frant. Novotného, v komisi Polygrafie v Brně, Veverí 39. Č. 1. Rudolf Urbánek: Jednota bratrská a vyšší vzdělání až do doby Blahoslavovy, 1923. Č. 3. Eugen Dostál: Problémy gotiky italské, 1923. Č. 6. Bohuslav Horák: Gallové v českých zemích, 1923. Č. 8. Karel Titz: O původu jména Žižka, 1924.

Spisy filosofické fakulty Masarykovy university v Brně, vyd. redakcí Jul. Glücklicha, Frant. Novotného a Frant. Trávníčka, v komisi knihkupectví A. Piša v Brně, Česká 28. Č. 27. Rudolf Urbánek: Dvě studie o době poděbradské. Č. 33. Bohuslav Horák: Daniel Vetter a jeho „Islandia“.

Kutnohorské příspěvky k dějinám vzdělanosti české, VII: řady 4. sešit. Vyd. archeol. sbor „Wocel“.

Sběratel, red. Fr. Kunc v České Lípě, roč. IV., č. 2-5.

Familiengeschichtliche Blätter, 30. Jahrgang 1932, Heft 1—12. Jahrgang 1933, Heft 1—5. Vyd. Zentralstelle für deutsche Personen- und Familiengeschichte E. V. Leipzig, Deutscher Platz, Schriftleiter Dr. Johannes Hohlfeld, Leipzig.

Mitteilungen der Zentralstelle für deutsche Personen- und Familiengeschichte, 49. Heft. *Familiengeschichtliche Bibliographie*, 1931/1932, von Johannes Hohlfeld.

Mitteilungen des Roland Dresden, Verein zur Förderung der Stamm-, Wappen- und Siegelkunde und der sächs. Stiftung für Familienforschung. Dresden am Taschenberg 3. Geschäftsstelle Dresden Zirkusstrasse 37. 17. Jahrgang, 1—12. 18. Jahrgang, 1—3.

Suomen Sukututkimusseuran Vuosikirja. Genealogiska Samfundets i Finland. Helsinki. Sborník rodopisné společnosti finské, ročník 1918—27.

ZPRÁVY SPOLKOVÉ.

Dne 1. března t. r. slavil náš člen pan inženýr Bohumil Bořkovec své sedmdesátiny. Nar. 1863 v Sedlečku, studoval na čes. vys. učení technickém v Praze. Jako znamenitý odborník byl dlouhá léta presidentem inženýrské komory zúčastnil se prací regulace Labe a Vltavy, stavěl most přes Ohři v Žatci, provedl pak vůbec celou řadu velikých staveb u nás i za hranicemi. Přejeme jubilantovi mnohá léta v plném zdraví.

Dne 30. dubna zesnul v požehnaném věku 80 let velkostatkář v Golčově Jeníkově pan Karel A. Milner z rodu Milnerů z Milhaus, otec

našeho člena pana Václava F. Milnera, kterémužto tlumočíme svoji upřímnou soustrast.

Naši noví členové: pí Růžena Blažková, choť akademického malíře v Praze; p. František Flanderka, redaktor a soudní znalec v Praze; p. Václav Jílek v Praze; pí Eleonora Klímová v Ústí nad Labem; p. V. Kluz v Praze; p. Vilém Martínek ve Strmilově; p. František Plánský v Lomu u Mostu; p. Adolf Pleskot, továrník v Praze; pí Marie Mimrová a p. Miroslav Ferkl v Praze.

Prosíme členstvo, aby stále pracovalo pilně na svých rodokmenech a aby hojně účastnilo se schůzí, jež konají se každý čtvrtek po 8. hodině večerní v kavárně reprezentačního domu v Praze v přízemí, levý box.

Jelikož různé ústavy veřejné i zahraniční dožadují se na nás veškerých ročníků Sborníku a poněvadž sešit 2. a 4. I. ročníku jest již úplně rozebrán, prosíme pány členy, kteří by mohli těchto sešitů postrádati, aby nám je buď věnovali nebo přenechali za úhradu.

OBSAH:

	Str.
Dr. Matina: Antonín Petr Šlechta	13
Našim členům a čtenářům	15
Dr. Josef Volf: Čeští exulanti v matrikách perenských IV.	15
Dr. Matina: Rodopisné rozhledy	21
Ladislav Matásek: Hlídka heraldická	23
Zaslané knihy a časopisy	27
Zprávy spolkové	27

P R A H A 1933

NÁKLADEM „JEDNOTY STARÝCH ČESKÝCH RODŮ“
V PRAZE II., JIRCHÁŘE 10.

KNIHTISKÁRNA „ORBIS“, PRAHA XII.